

Systems of orientation

Like a piece of architecture, the city is a construction in space, but one of vast scale, a thing perceived only in the course of long spans of time. [...] On different occasions and for different people, the sequences are reversed, interrupted, abandoned, cut across. It is seen in all lights and all weathers. At every instant, there is more than the eye can see, more than the ear can hear, a setting or a view waiting to be explored. Nothing is experienced by itself, but always in relation to its surroundings, the sequences of events leading up to it, the memory of past experiences.

Kevin Lynch, *The Image of the City*

Utställningen *Systems of orientation* har som utgångspunkt den mentala bilden av staden och den urbana miljöns icke-platser. Termen *icke-plats* introducerades av den franska antropologen Marc Augé i mitten av 90-talet i boken *Non-Places; Introduction to an Anthropology of Supermodernity* (1995) och syftar bland annat på de miljöer som fungerar som stadens transportsträckor och identitetslösa utfyllnader.

För den urbana människan har kontakten med naturen ofta blivit reducerad till en fragmentarisk relation, istället sker identifikationen med en artificiellt konstruerad stadsmiljö. Genom att organisera omvärlden genom en uppsättning punkter, skapar varje individ ett system av olika orienteringspunkter som utgörs av små och stora landmärken. Dessa individuella system skapar i sig ett mentalt nätverk över stadens olika områden och hjälper individen att orientera sig i omgivningen. Stadsplaneraren Kevin Lynch beskriver behovet av att kunna orientera sig i omgivningen, inte bara som en försvarsmekanism mot att gå vilse utan sammankopplar även behovet med ett större fenomen som är förknippat med känslor av välbefinnande och att vara i balans och menar att ordet ”vilse” i språket ofta syftar på mer än geografisk osäkerhet; det bär på övertoner av total katatstrof.

I arkitekturens mellanrum, i frånvaron av plats specifika markörer, konstrueras i stället alternativa landmärken som genererar identitet och struktur till platsen. Verken i utställningen refererar minnesbilder av olika icke-platser från varierande stadsmiljöer där de ursprungliga platserna har förlorat sin mening och istället smält samman till ett arkiv av olika detaljer som zoomats in, förvanskats och förstörats för att sedan fogas samman in i ett nytt narrativ.

Med en arbetsprocess baserad på experiment kring industriella material och deras olika egenskaper skapar Emille de Blanche storskaliga, skulpturala verk som omfattar idéer om form, rum och skala samtidigt som det finns en uppmärksamhet kring kroppens fysiska närvaro i relation till verket.

Emille de Blanche (f. 1981), bor och arbetar i Stockholm och har en Master of Fine Arts från Konstfack 2011. Hon arbetar både med utställningar och offentliga verk och har tidigare visats

på bland annat Lidköpings Konsthall, Dunkers Kulturhus, GIBCA Extended Konstepidemin, Novy Museum St Petersburg.

Utställningen genomförs med stöd från Konstnärsnämnden.